

Okhaldhunga Times
Januar 2012

Kjære venner

Vi er i gang!

Er dere lei av å høre om papirarbeid, tegninger, planer og kontrakter for sykehusutbyggingen?
Det er vi òg. Men nå er vi i gang med det virkelige arbeidet!

Forvirret doktor på vei bort for å se om en gravemaskin kan være til nytte på et sykehus.

Tirsdag 13. desember begynte gravingen på tomta til det som skal bli ny poliklinikk-bygning.

Takk for det gamle året!

Det var trengsel i Betlehem i Okhaldhunga også, men englene kom og det ble plass i stallen.

I år ble julen feiret i kirken og trengselen ble stor og gleden enda større. Vi ar sammen i kirken fra ti om morgenen til fem om ettermiddagen. Det var gudstjeneste, festmåltid og juledrama og dans, sang og julegaver til barna. Tilslutt var det en times lang forbønn for hele verden! En flott inngang i det nye året.

Julesang vandring

Julen danses og synges inn i Guds Hus i Patale under utsikt til Mt Everest

Det er en sterk tradisjon i Nepal å gå til alle kristne hjem å syng julen inn. Det er en krevende oppgave når de bor så spredt som her. De siste fjorten dagene er en ungdomsgjeng i kirken på vandring. I år kom de også til det vi har omtalt som Guds Hus i Patale. Det var en stor glede også for multihandikappede Shanti som hadde fått rullestol av kirken som julegave i år! Hun sitter pyntet med musefletter i bakgrunnen og gleder seg over mor som danser. Martin, Endre og Kristin fikk del i gleden her oppe i kulda.

Mental Helse

Møte med mentale problemer utgjør en stor del av helsearbeidet her i Okhaldhunga, som alle andre steder i verden. Svært mange av pasientene vi ser på poliklinikken kommer pga dette. Det kan dreie seg om alt fra angst og nevroser til svære depresjoner eller psykoser. Og blant våre innlagte pasienter er det nesten alltid en eller flere med alvorlige mentale problemer.

Men dette er arbeid som har lett for å bli nedprioritert. Det kan kjennes mer spennende og ”viktigere” å fjerne en betent blindtarm, enn å behandle en depresjon. Men det er det ikke. På verdensbasis er psykiske lidelser i ferd med å seile opp som de aller viktigste årsakene til sykdom. Og for svært mange finnes det behandling som hjelper.

Så for fem år siden bestemte vi her på Okhaldhunga Sykehus at vi ville satse spesielt på dette området. Vi innså at vi ikke hadde ekspertise nok selv. Men det er det andre som har. Så vi

inngikk et langsiktig samarbeid med CMC, en nepalesisk organisasjon som støtter mentalt helsearbeid ved utkantsykehus.

CMC sine spesialister besøker og veileder oss i Okhaldhunga to ganger i året, og tar imot var stab til kurs i Katmandu. Nå har vi nettopp hatt veiledningsbesøk av psykiater Prabin og psykiatrisk sykepleier Baby(!) Kombinasjonen av forelesninger og praktisk veiledning med pasientkontakt er nyttig.

Dr. Prabin forteller at de totalt er 35 praktiserende psykiatere i Nepal. Med en befolkning på 26 millioner, blir det ca 750 000 på hver.

"Da kan du ta ansvaret for Oslo og omland, så kan jeg ta meg av psykisk helsevern i Bergen og Stavanger, alene."

Det hevdes til tider at det er krise i det psykiske helsevernet. I Norge!

Psykisk helsevern er viktig. Vi ser stadig hvordan alvorlig psykisk sykdom gjør at disse pasientene "sliter ut nettverket sitt", og havner i ensomhet og bunnløs fattigdom. Jesus snakket om hva vi gjør mot "en av disse mine minste". Uten behandling forblir de små. Med enkel behandling kan mange av dem reise seg igjen.

De siste ukene har vi hatt innlagt en ung mor som gikk inn i en svær depresjon rett etter sin første fødsel. Livet skulle være på sitt beste, barnet var friskt og fint. Men mors sinn gikk i stå. Alt var svart, ingen interesse for barnet, ingenting greide hun. Det er vanlig, og farlig. Medisinene mot depresjon har hjulpet. Nå har hun blitt mor for barnet sitt, ammer, steller og koser. Det er like flott å se som om hun hadde vært behandlet for en alvorlig fysisk sykdom.

Et liv

Hun bor ikke så langt unna, bare en times gange fra sykehuset. Hun har mann og to sønner, livnærer seg som mange andre ved å jobbe på jorda til de som er bedre stilt. Som fjortenåring ble hun gift, og fikk sitt første barn i løpet av samme år. Alt etter oppskriften. En vanlig ramme rundt et landsbyliv. Nå som barna er sju og tolv år gamle skulle hun kunne se fram mot litt lettere tider.

Men slik er det ikke. Hun kommer til oss fordi begge guttene er alvorlig funksjonshemmet. Ingen av dem kan snakke, gå eller spise selv. De har ingen kontroll på urin eller avføring. Mannen hennes sier han vil ta seg en ny kone, for hun føder ham bare "misforstre". Hun jobber på jorda hele dagen. Så kommer hun hjem til sultne gutter, tørke opp urin og avføring

og mate. Slik hun har gjort det i tolv år. Hvor lenge vil hun orke det? Og når skal hun få sin fortjenestemedalje?

De to guttene og moren ble lagt inn på Ernæringscenteret, for opptrening og oppmuntring. Her ved Åshild og hennes assistent Sumitra.

Avlastningsordninger, dagsenter, hjelpemiddelsentral, ansvarsgruppe, kommunale støtteordninger?

- Hvilken verden lever du i?

De ble sendt hjem med dostol og lekekasse. Det er deres hjelpemidler.

Feil behandling?

Shankar falt ned fra et tre og brakk lårbenet. Hadde han hatt råd, kunne han reist til en avansert ortopedisk avdeling i Kathmandu, fått satt inn et stålrør i benet, og vært oppe og gått etter kort tid. Faren til Shankar vil gjøre hva som helst for sin sønn, men har ingen penger. Så han har blitt behandlet på "gamlemåten", her hos oss. Han har ligget med benet i strekk i to måneder. Det er kjedelig, og gammeldags. Men uten denne behandlingen ville han neppe kommet på beina igjen i det hele tatt. Vi har mange slike, ofte ligger de på rekke og rad ved siden av hverandre.

I forhold til norsk medisinsk standard har Shankar ikke fått riktig behandling. Han burde blitt operert. Men han har fått den eneste behandlingen vi kan gi, og han kommer til å kunne gå normalt igjen.

Faren hans har hatt kontinuerlig "vakt" hos ham i over to måneder. Uten lønn.

Nå er ventetiden over, lårbenet er godt i gang med å gro, og Shankar skal trene seg opp til å gå igjen. Først vaklende skritt på krykker sammen med en bekymret far, så trening i "gangbanen" vi har fått laget av vannrør, sammen med fysioterapeut Åshild. Stadig bedre stil!

(Parantes: Lokalt heter denne gangbanen bare "bohari pipe" (= svigerdatter - stativ). Slik har Åshild skapt seg et navn her!)

Godt Nytt År

Storfamiliesamling i jula!

Denne jula ble spesiell for oss! Våre to sønner Fredrik og Øystein kom den lange veien til oss samtidig som vi har Martin og Åshild og våre to barnebarn, Endre og Simon her.

Hilsen Kristin og Erik

Støtt gjerne fondet for utbygging av Okhaldhunga Sykehus.
Da brukes Normisjons kontonummer: **1503.02.13537**
Overføringen må merkes:
"Fond Okhaldhunga sykehus. Prosjektnummer: 118.15.354"